

ทักษะทางภาษาด้านการอ่านและการเขียนของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรม การอ่านนิทานร่วมกัน

YOUNG CHILDREN'S READING AND WRITING SKILLS AFTER RECEIVING SHARED READING STORIES ACTIVITIES

ศุภมาส จิรกอบสกุล^{1*} สุทธภา โขติประดิษฐ์² และสพลณภัทร์ ศรีแสนยงค์³
Suphamas Jirakobsakoon^{1*} Suttapha Chotpradit² and Saphonnapat Srisanyung³

^{1,2,3}คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

^{1,2,3}Faculty of Education, Burapha University, Chonburi 20131, Thailand

*Corresponding Author, E-mail: peenensa@hotmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบทักษะทางภาษาด้านการอ่านและการเขียนของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันและศึกษาการเปลี่ยนแปลงทักษะทางภาษาด้านการอ่านและการเขียนของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกัน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 โรงเรียนวัดแหลมแค จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แบบบันทึกทักษะทางภาษาด้านการอ่านและการเขียน แบบสังเกตความสนใจในการอ่านและแบบสังเกตความสนใจในการเขียน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ยร้อยละ

ผลการวิจัย พบว่า

1. ก่อนการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันเด็กปฐมวัยมีทักษะทางภาษาด้านการอ่านร้อยละ 63.46 หลังการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันเด็กปฐมวัยมีทักษะทางภาษาด้านการอ่านร้อยละ 91.46 เพิ่มขึ้นคิดเป็นร้อยละ 28

2. ก่อนการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันเด็กปฐมวัยมีทักษะทางภาษาด้านการเขียนร้อยละ 58.33 หลังการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันเด็กปฐมวัยมีทักษะทางภาษาด้านการเขียนร้อยละ 90 เพิ่มขึ้นคิดเป็นร้อยละ 31.67

3. ก่อนการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันเด็กปฐมวัยมีความสนใจในการอ่านร้อยละ 42.28 หลังการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันเด็กปฐมวัยมีความสนใจในการอ่านร้อยละ 87.04 เพิ่มขึ้นคิดเป็นร้อยละ 44.76

4. ก่อนการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันเด็กปฐมวัยมีความสนใจในการเขียนร้อยละ 56.66 หลังการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันเด็กปฐมวัยมีความสนใจในการเขียนร้อยละ 86.80 เพิ่มขึ้นคิดเป็นร้อยละ 30.14

5. การเปลี่ยนแปลงทักษะทางภาษาด้านการอ่านและการเขียนของเด็กปฐมวัยก่อนการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันเด็กปฐมวัยมีทักษะทางภาษาด้านการอ่านร้อยละ 63.46 และทักษะทางภาษาด้านการเขียนร้อยละ 58.33 หลังการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันเด็กปฐมวัยมีทักษะทางภาษาด้านการอ่านเพิ่มขึ้นร้อยละ

91.46 และทักษะทางภาษาด้านการเขียนเพิ่มขึ้นร้อยละ 90.00 โดยเด็กปฐมวัยมีทักษะทางภาษาด้านการอ่านสูงกว่าทักษะทางภาษาด้านการเขียนคิดเป็นร้อยละ 1.46

6. การเปลี่ยนแปลงความสนใจในการอ่านและความสนใจในการเขียน ก่อนการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันเด็กปฐมวัยมีความสนใจในการอ่านร้อยละ 42.28 และความสนใจในการเขียนร้อยละ 56.66 หลังการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันเด็กปฐมวัยมีความสนใจในการอ่านเพิ่มขึ้นร้อยละ 87.04 และความสนใจในการเขียนเพิ่มขึ้นร้อยละ 86.80 โดยเด็กปฐมวัยมีความสนใจในการอ่านสูงกว่าความสนใจในการเขียนคิดเป็นร้อยละ 0.24

คำสำคัญ: ทักษะทางภาษา การอ่าน การเขียน การอ่านนิทานร่วมกัน เด็กปฐมวัย

Abstract

This study aimed to compare the language skills of reading and writing skills of children before and after the event to reading stories activities and study the language skills of reading and writing to children. The sample used in this experiment. The students from kindergarten to second semester of academic year 2558 schools peaked caps one of 30 instruments in this research. Save the language skills of reading and writing. A look at the interest in reading. And noted their interest in writing. The statistics used in data analysis were mean percent.

The results showed that:

1. Before the event, reading stories activities, children have language skills in reading, 63.46 percent after activities, reading stories together, children have language skills in reading, up 91.46 percent 28.

2. Before the event, reading stories activities, children have language skills in writing 58.33 percent after activities, reading stories activities, children have the language skills to write a 90 percent increase as a percentage. 31.67

3. Before the event, reading stories activities children interested in reading, 42.28 percent after activities, reading stories activities children interested in reading increased by 87.04 percent, 44.76 percent.

4. Before the event, reading stories activities, children are interested in writing a 56.66 percent after the events of early childhood reading fairy tales together with an interest in writing, up 86.80 percent, 30.14 percent.

5. Change the language skills of reading and writing skills of children before the event to read stories activities, children have the language skills of reading, writing and language skills, and 63.46 percent to 58.33 after, reading stories activities, children have language skills in reading increased 91.46 and language skills in writing, up 90.00 percent by childhood language skills of reading higher language skills in writing. 1.46 percent

6. Changes in the reader's attention and interest in writing. Before the event, reading stories activities children interested in reading of 42.28, and an interest in writing of 56.66 after

reading stories activities children interested in reading increased. 87.04, and an interest in writing grew by 86.80 per cent children are interested in reading more interested in writing 0.24 percent.

Keywords: Language Skills, Reading, Writing, Sheered Reading Stories, Young Children

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาเป็นสิ่งที่แสดงออกซึ่งอารยธรรมของมนุษย์ที่บ่งบอกความเป็นชนเผ่าและความเป็นชนชาติได้ดีอย่างยิ่ง ดังที่หม่อมหลวงปิ่น มาลากุล ได้กล่าวไว้ในตอนหนึ่งของสุนทรพจน์เรื่องเอกลักษณ์ของชาติไทยว่า “ในโลกนี้มีอะไรเป็นไทยแท้ ของไทยแนนนั่นหรือคือภาษา ซึ่งผลิตออกออกผลแต่ต้นมา รวมเรียกว่าวรรณคดีไทย” จากข้อความดังกล่าวนี้แสดงให้เห็นว่าภาษาเป็นมากกว่าสิ่งที่ใช้ในการสื่อสาร หากแต่เป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ที่ถ่ายทอดความรู้สึกรักคิด อารมณ์เพื่อสื่อสารให้ผู้อื่นรับรู้และเข้าใจได้ด้วย

ปัจจุบันความก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศทำให้การติดต่อระหว่างผู้คนเป็นไปอย่างรวดเร็วและทันสมัยมากยิ่งขึ้น การสื่อสารจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งในชีวิตของทุกคน การสื่อสารของมนุษย์เรานั้นต้องอาศัยภาษาเป็นเครื่องมือซึ่งต้องใช้ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนในการสื่อสารทำความเข้าใจกับผู้อื่นและทำให้ผู้อื่นเข้าใจตรงกัน แม้ว่าการสื่อสารจะมีประสิทธิภาพเพียงใด แต่ความผิดพลาดที่เกิดจากการเข้าใจความหมายที่ไม่ตรงกัน ยังผลให้เกิดความเสียหายมากมายทั้งในส่วนบุคคล กลุ่มบุคคล สังคมและประเทศชาติ

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ภูมิพลอดุลยเดช ทรงมีพระราชดำรัสแก่พสกนิกรชาวไทย เมื่อวันที่ 22 ธันวาคม 2542 เรื่องภาษาและการเข้าถึงภาษา ดังนี้

“...ต้องหาวิธีที่จะทำการเรียนการสอนให้ได้ประโยชน์และสามารถเข้าใจความจริง ไม่ใช่ให้เข้าใจภาษาแต่เข้าใจวิชาการ ไม่ใช่วิชาการอย่างเดียวต้องเข้าใจวิธีปฏิบัติตน หมายถึง จริยธรรมต่างๆ ต้องเรียน ต้องรู้ให้กว้างขวางอันนี้เป็นข้อสำคัญในการพัฒนาการศึกษา ถ้าไม่พัฒนาการศึกษาประเทศก็อยู่ไม่ได้ ความเข้าใจของบุคคลจะไม่มี ถ้าความเข้าใจของบุคคลไม่มีข้อใดก็ตามที่คนไม่เข้าใจ คือสื่อความหมายความคิดไม่ได้ ถ้าไม่มีความรู้ โดยเฉพาะภาษาอันนี้จะต้องแก้ไขที่บอกว่าแก้ไข เพราะรู้ว่ายังไม่ดี”

จากพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่ได้ัญเชิญมานี้ จะเห็นว่าพระองค์ทรงให้ความสำคัญกับการมีความรู้ในการใช้ภาษาและใช้ภาษาเป็นเครื่องมือเพื่อให้ความรู้ ความเข้าใจในวิทยาการต่างๆ และต้องพัฒนาการศึกษาด้านการใช้ภาษาของบุคคลให้สามารถสื่อความรู้ ความคิดให้สูงขึ้น ซึ่งมีความสัมพันธ์กับการอยู่รอดของประเทศชาติ

ภาษาจึงเป็นจุดเริ่มต้นของการเรียนรู้โลกรอบตัวของเด็กตั้งแต่เกิด และเป็นสื่อในการเรียนรู้ให้ความรู้ ประสบการณ์ต่างๆ ในโรงเรียน วิธีการเรียนรู้ภาษาจึงเป็นประเด็นที่ต้องพิจารณา ค้นหาหนทางที่เด็กเรียนรู้แล้วได้ผลดี มีความสุขในการเรียนรู้ จนสามารถใช้ภาษาได้อย่างมีความหมาย เพื่อเชื่อมโยงกับคนที่เด็กอยู่ใกล้ชิดได้ดี จนถึงระดับที่เด็กสามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ในยุคสารสนเทศผ่านภาษา

หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย (Department of Curriculum and Instruction Development, 2004, p.54) ได้กำหนดการจัดประสบการณ์สำหรับเด็กอายุ 3 – 5 ปี ด้านการพัฒนาภาษาว่า ควรจัดกิจกรรมทางภาษาให้มีความหลากหลายในสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ มุ่งปลูกฝังให้เด็กรักการอ่าน การจัดกิจกรรมให้เด็กรักการอ่าน ต้องเริ่มจากการจัดให้เด็กได้สัมผัสกับสิ่งแวดล้อมรอบตัว โดยเฉพาะการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนต้องเน้นให้เด็กได้พัฒนาประสาทสัมผัสให้มากที่สุด

การเล่นิทานเป็นการสร้างการเรียนรู้ให้กับเด็กไปในตัว การเล่นิทานให้เด็กฟังบ่อยๆ จึงเป็นการปลูกฝังนิสัยรักการเรียนรู้ของเด็ก เกิดพลังแห่งจินตนาการและสร้างสรรค์ ส่งเสริมการแสดงออก ซึ่งนำไปสู่การพัฒนาบุคลิกภาพในการสร้างความเชื่อมั่นในตนเองของเด็ก วิธีการเล่นิทานสำหรับเด็กปฐมวัยนั้นมีอยู่มากมายหลายวิธี เช่น การเล่นิทานปากเปล่า การเล่นิทานประกอบท่าทาง การเล่นิทานประกอบภาพ การเล่นิทานประกอบเสียง การเล่นิทานประกอบอุปกรณ์ การเล่นิทานประกอบการวาดภาพ การเล่นิทานไม่จบเรื่อง (Tantiphlachiva, 2547, p.227) หรือการเล่นิทานประกอบการเชิดหุ่นมือ ซึ่ง Panthong (2007, p.71) ได้ศึกษาความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นิทานประกอบการเชิดหุ่นมือ พบว่าความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นิทานประกอบการเชิดหุ่นมือสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นอกจากนี้ Bunkerd (2011, p.38) ได้ศึกษาผลการใช้กิจกรรมนิทานภาพคำคล้องจองที่มีต่อทักษะการอ่านของเด็กปฐมวัย พบว่า ทักษะการอ่านของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ดังนั้น ผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอนในระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2 จึงสนใจที่จะศึกษาทักษะทางภาษาด้านการอ่านและการเขียนของเด็กปฐมวัยโดยใช้กิจกรรมการเล่นิทาน ซึ่งเป็นกิจกรรมหนึ่งที่สนองต่อความแตกต่างระหว่างบุคคล เปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงออกทางความคิด ความรู้สึก ด้วยการเชื่อมโยงประสบการณ์ต่างๆ จากนิทาน ใช้ทักษะทางภาษาด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียนอย่างครบถ้วน เพื่อให้ผู้ที่เกี่ยวข้องและผู้สนใจเกี่ยวกับการสอนอ่านและเขียนได้นำผลการพัฒนาทักษะทางภาษาด้านการอ่านและการเขียนไปใช้เป็นแนวทางในการจัดการศึกษาสำหรับเด็กปฐมวัยต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบทักษะทางภาษาด้านการอ่านและการเขียนของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกัน
2. เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงทักษะทางภาษาด้านการอ่านและการเขียนของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ เด็กปฐมวัยที่กำลังเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนวัดแหลมแค ตำบลหน้าประตู อำเภอพานทอง จังหวัดชลบุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 30 คน
2. ตัวแปรที่ศึกษา
  - 2.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ กิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกัน
  - 2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ทักษะทางภาษาด้านการอ่านของเด็กปฐมวัย
3. ระยะเวลาในการทดลอง การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยทำการทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 ทดลองจำนวน 20 ครั้งๆ ละ 20 นาที

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง โดยศึกษาจากกลุ่มเดี่ยว วัดก่อนและหลังการทดลอง (Quasi-experimental Design) โดยใช้วิธีการบันทึกพฤติกรรมและวิเคราะห์พฤติกรรม ประกอบด้วย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ขั้นตอนดำเนินการทดลอง และการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1.1 กิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันใช้นิทานสำหรับเด็กปฐมวัยจำนวน 4 เรื่อง ได้แก่ “ขอบใจมากนะจะปุยน้อย”, “กุงกิงเป็นไขเลือดออก”, “ลุงฮูกอยากนอน” และ “ผีน้อยกับพี่ซิกินแมลง” โดยมีขั้นตอนการจัดกิจกรรม ดังนี้

1.1.1 เตรียมเด็กให้พร้อมก่อนเริ่มกิจกรรม

1.1.2 ดำเนินกิจกรรมตามลำดับ **วันที่ 1** คือ 1) ครูชักชวนให้เด็กสนใจหนังสือนิทาน เช่น ให้เด็กสังเกตภาพที่หน้าปกหนังสือว่ามีรูปภาพอะไรบ้าง คาดเดาชื่อเรื่องหรือเหตุการณ์ 2) ครูเล่านิทานจากหนังสือนิทาน จากนั้นเด็กและครูร่วมกันสนทนาเกี่ยวกับตัวละครในนิทาน 3) ครูให้เด็กสังเกตภาพและบอกชื่อภาพ 4) ครูให้เด็กเขียนคำที่ตนสนใจพร้อมวาดภาพประกอบลงในสมุดสะสมคำ **วันที่ 2** คือ 1) ครูและเด็กร่วมกันพูดคุยเกี่ยวกับตัวละครในนิทาน 2) ครูเล่าเรื่องซ้ำจากนิทานผ่านภาพ จากนั้นเด็กและครูร่วมกันสนทนาเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่างๆ 3) ครูให้เด็กสังเกตภาพและบอกชื่อภาพ 4) ครูให้เด็กเขียนคำที่ตนสนใจพร้อมวาดภาพประกอบลงในสมุดสะสมคำ **วันที่ 3** คือ 1) ครูและเด็กร่วมกันสนทนาเกี่ยวกับตัวละครและเหตุการณ์ในนิทาน 2) ครูให้อาสาสมัครออกมาเล่านิทานจากนิทานผ่านภาพ และร่วมกันสนทนาเกี่ยวกับเหตุการณ์สำคัญในนิทาน 3) ครูให้เด็กอ่านบัตรคำทีละคำและให้ตัวแทนออกมาหยิบบัตรคำให้เพื่อนอ่าน 4) ครูให้เด็กเขียนคำที่ตนสนใจพร้อมวาดภาพประกอบลงในสมุดสะสมคำ **วันที่ 4** คือ 1) ครูชักชวนให้เด็กสนใจด้วยการท่องคำคล้องจอง 2) ครูให้อาสาสมัครออกมาเล่านิทานจากนิทานผ่านภาพ และร่วมกันสนทนาเกี่ยวกับเหตุการณ์สำคัญในนิทาน 3) ครูให้เด็กอ่านบัตรคำทีละคำและให้ตัวแทนออกมาหยิบบัตรคำให้เพื่อนอ่าน 4) ครูให้เด็กเขียนคำที่ตนสนใจพร้อมวาดภาพประกอบลงในสมุดสะสมคำ **วันที่ 5** คือ 1) ครูชักชวนให้เด็กสนใจด้วยการท่องคำคล้องจอง 2) ครูให้อาสาสมัครออกมาเล่านิทานจากนิทานผ่านภาพ และร่วมกันสนทนาสรุปเรื่องราวในนิทาน 3) ครูให้เด็กอ่านบัตรคำทีละคำและให้ตัวแทนออกมาหยิบบัตรคำให้เพื่อนอ่าน 4) ครูให้เด็กเขียนคำที่ตนสนใจพร้อมวาดภาพประกอบลงในสมุดสะสมคำ 5) ครูให้เด็กวาดภาพที่ตนสนใจและเขียนคำใหม่ที่เด็กคิดขึ้นมา

1.2 แบบบันทึกทักษะทางภาษาด้านการอ่านและการเขียน บันทึกพฤติกรรมและวิเคราะห์พฤติกรรมรายวันและรายสัปดาห์ ดังนี้

เกณฑ์ทักษะทางภาษาด้านการอ่านมี 5 ข้อ ได้แก่ 1) บอกชื่อตัวอักษรได้ 2) จำคำที่มีพยัญชนะต้นเหมือนกันได้ 3) อ่านออกเสียงคำได้ถูกต้อง 4) อ่านคำจากรูปภาพได้ 5) บอกความหมายของคำได้

เกณฑ์ทักษะทางภาษาด้านการเขียนมี 6 ข้อ ได้แก่ 1) วาดภาพและบอกความหมายของภาพได้ 2) บอกความหมายของสิ่งที่เขียนได้ 3) เขียนคำจากต้นแบบได้ 4) เขียนครบทุกตัวอักษร 5) เขียนโดยไม่กลับหัว 6) เขียนโดยสะกดคำขึ้นเอง

1.3 แบบสังเกตความสนใจในการอ่านเป็นแบบสังเกตความสนใจในการอ่านโดยการบันทึกพฤติกรรมที่เด็กแสดงออกด้านการอ่านมี 7 ข้อ ได้แก่ 1) ดูหนังสือเรื่องที่ชอบ 2) พูดข้อความในหนังสือด้วยภาษาของตนเอง 3) เปิดหนังสือดูรูปหรือข้อความตามลำพัง 4) พูดคุยเกี่ยวกับภาพ สัญลักษณ์ หรือตัวหนังสือในขณะที่อ่านเมื่อผู้ใหญ่ถาม 5) นำหนังสือให้เพื่อนดู พูดคุยและเล่าเรื่องในหนังสือให้เพื่อนฟัง 6) ถามชื่อเรื่องของหนังสือที่ตนสนใจ 7) นำหนังสือมาให้ครูช่วยเล่าหรืออ่านให้ฟัง

1.4 แบบสังเกตความสนใจในการเขียน เป็นแบบสังเกตความสนใจในการเขียนโดยการบันทึกพฤติกรรมที่เด็กแสดงออกด้านการเขียนมี 5 ข้อ ได้แก่ 1) เขียนคำที่ตนเองชอบได้ถูกต้อง 2) พุดคุยเกี่ยวกับคำที่ตนเขียนให้ครูหรือเพื่อนฟัง 3) กระตือรือร้นในการเขียนคำใหม่ๆ 4) ซักถามครูเกี่ยวกับคำที่เขียนว่าถูกต้องหรือไม่ 5) เสนอแนะคำใหม่ที่ไม่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาที่งาน

2. การดำเนินการทดลอง

2.1 ผู้วิจัยดำเนินการจัดเตรียมสภาพแวดล้อมภายในห้องเรียนให้เหมาะสม โดยจัดให้มีมุมประสบการณ์ต่างๆ เช่น มุมหนังสือ มุมบ้าน มุมวิทยาศาสตร์ โดยเฉพาะมุมหนังสือมีการจัดหนังสือที่ช่วยส่งเสริมประสบการณ์ในชีวิตประจำวัน มีหนังสือหลากหลายประเภทให้เลือก ซึ่งเป็นการจูงใจให้ผู้เรียนอยากอ่านเองเพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลินและเพิ่มพูนความรู้

2.2 ดำเนินการทดลองโดยใช้กิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันเพื่อศึกษาทักษะทางภาษาด้านการอ่านและการเขียนของเด็กปฐมวัย จำนวน 20 ครั้ง ครั้งละ 20 นาที เป็นเวลา 4 สัปดาห์ โดยผู้วิจัยดำเนินการทดลองด้วยตนเอง

2.3 ครูบันทึกผลการประเมินทักษะทางภาษาด้านการอ่านและการเขียนหลังการทดลอง และสังเกตความสนใจในการอ่านและการเขียน เป็นระยะเวลา 4 สัปดาห์

2.4 เมื่อสิ้นสุดแต่ละสัปดาห์นำข้อมูลมาวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของทักษะทางภาษาด้านการอ่านและการเขียนก่อนระยะทดลอง และระหว่างการทดลอง

2.5 เมื่อสิ้นสุดการทดลองแล้ว ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้นำมาวิเคราะห์ด้วยวิธีทางสถิติหาค่าเฉลี่ยร้อยละ

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 นำข้อมูลที่ได้ไปหาคะแนนของทักษะทางภาษาด้านการอ่านและการเขียนก่อนการทดลอง ระหว่างการทดลอง และหลังการทดลอง โดยนำข้อมูลไปหาคะแนนเฉลี่ยร้อยละ

3.2 นำข้อมูลที่ได้ไปหาคะแนนของความสนใจในการอ่านและการเขียนก่อนการทดลอง ระหว่างการทดลอง และหลังการทดลอง โดยนำข้อมูลไปหาคะแนนเฉลี่ยร้อยละ

สรุปผลการวิจัย

1. เด็กปฐมวัยมีทักษะทางภาษาด้านการอ่านหลังการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันสูงขึ้นกว่าก่อนการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันคิดเป็นร้อยละ 28

2. เด็กปฐมวัยมีทักษะทางภาษาด้านการเขียนหลังการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันสูงขึ้นกว่าก่อนการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันคิดเป็นร้อยละ 31.67

3. เด็กปฐมวัยมีความสนใจในการอ่านหลังการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันสูงขึ้นกว่าก่อนการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันคิดเป็นร้อยละ 44.76

4. เด็กปฐมวัยมีความสนใจในการเขียนหลังการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันสูงขึ้นกว่าก่อนการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันคิดเป็นร้อยละ 30.14

5. การเปลี่ยนแปลงทักษะทางภาษาด้านการอ่านและการเขียนของเด็กปฐมวัยสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องทุกสัปดาห์

6. การเปลี่ยนแปลงความสนใจในการอ่านและความสนใจในการเขียนของเด็กปฐมวัยสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องทุกสัปดาห์

อภิปรายผล

1. ทักษะทางภาษาด้านการอ่านผลการวิจัย พบว่า ก่อนการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันเด็กปฐมวัยมีทักษะทางภาษาด้านการอ่าน ร้อยละ 63.46 หลังการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันเด็กปฐมวัยมีทักษะทางภาษาด้านการอ่านร้อยละ 91.46 เพิ่มขึ้นคิดเป็นร้อยละ 28 เนื่องจากการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นอย่างมีขั้นตอน โดยใช้นิทานที่เหมาะสมสำหรับเด็กปฐมวัยมาจัดกิจกรรมบูรณาการทางภาษา ซึ่งประกอบด้วย กิจกรรมการอ่านร่วมกัน กิจกรรมการสื่อภาษา กิจกรรมเล่นเกมทางภาษา และกิจกรรมการอ่านอิสระ ทำให้เด็กบอกชื่อตัวอักษรได้มากขึ้น เมื่อผู้วิจัยถามเกี่ยวกับพยัญชนะไทย เด็กทุกคนบอกตัวพยัญชนะที่กำหนดได้ถูกต้อง ดังตัวอย่างเช่น การจำคำที่มีพยัญชนะต้นเหมือนกัน เป็นกิจกรรมที่ผู้วิจัยจัดให้เด็กได้เรียนรู้ ซึ่งก่อนการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันเด็กยังไม่เข้าใจพยัญชนะต้น เมื่อผู้วิจัยให้เด็กได้ทำกิจกรรมร่วมกัน โดยครูเป็นผู้ชักชวนให้เด็กเกิดความสนใจจากภาพหน้าปกนิทาน การคาดเดาชื่อเรื่อง คาดเดาเหตุการณ์ในนิทาน จากนั้นครูเป็นผู้เล่านิทาน เมื่อเล่านิทานจบก็จะพูดคุยซักถามเกี่ยวกับตัวละครในนิทาน เหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้น การแก้ไขปัญหาของตัวละครต่างๆ และบทสรุปของเรื่องว่าเป็นอย่างไร หนังสือปดาร์เด็กเริ่มเข้าใจมากขึ้น การอ่านออกเสียงคำได้ถูกต้อง เช่น คำว่า “พ่อ”, “แม่”, “บ้าน” ซึ่งเด็กจะอ่านจากภาพนิทานที่ผู้วิจัยเล่าให้ฟัง และเชื่อมโยงระหว่างภาพกับคำ หลังจากนั้นเด็กจะพยายามออกเสียงคำตามผู้วิจัย ในสัปดาห์ที่สองเด็กจะคุ้นเคยกับการอ่านคำตามที่กำหนด เช่น “กุงกิง”, “ไข่เล็ดออก” เด็กจะพยายามจำคำง่ายๆ ที่สัมพันธ์กับภาพ โดยการสังเกตจากคำที่ซ้ำๆ กัน ในสัปดาห์ที่สาม เด็กบางคนจะเริ่มอ่านคำง่ายๆ เช่น “นกฮูก”, “ลิง”, “กระต่าย” ซึ่งเด็กจะคุ้นเคยจากการอ่านนิทานร่วมกัน ส่วนสัปดาห์ที่สี่ เด็กส่วนมากจะอ่านคำได้มากขึ้น เช่น คำจากนิทานเรื่อง “ผีน้อยกับพี่กินแมลง” ซึ่งเด็กจะแยกคำว่า “ผีน้อย” กับคำว่า “พี่กินแมลง” ได้ จากการศึกษาจะเห็นว่า การจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันสม่ำเสมอทำให้เด็กได้ฝึกฝนการเชื่อมโยงคำและจำคำที่สนใจหรือเกี่ยวข้องกับเรื่องราวหรือภาพได้ ก่อนการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันเด็กส่วนใหญ่ยังอ่านไม่ค่อยได้ ออกเสียงไม่ถูกต้อง หลังการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันหนึ่งสัปดาห์ เด็กรู้จักสังเกตการออกเสียงของผู้วิจัยจึงออกเสียงตามได้ถูกต้อง การอ่านคำจากรูปภาพ ก่อนการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันเด็กยังอ่านไม่ค่อยได้ หลังการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันเด็กมีทักษะการสังเกตและการฟังมากขึ้น จึงสามารถอ่านคำจากภาพได้

การบอกความหมายของคำ ก่อนการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันเด็กยังบอกความหมายของคำไม่ค่อยได้ เมื่อผู้วิจัยให้เด็กได้อ่านนิทานร่วมกันหนึ่งสัปดาห์ เด็กเริ่มบอกความหมายของคำง่ายๆ ได้ เช่น “กระต่าย” เป็นสัตว์ชนิดหนึ่ง มีหูยาว ขนฟู เด็กจะสังเกตจากภาพนิทานที่ผู้วิจัยเล่าให้ฟัง และเชื่อมโยงระหว่างภาพกับคำ ในสัปดาห์ที่สอง เด็กบางคนเริ่มถามความหมายจากคำที่สนใจ เช่น “มั่งลวด” คืออะไร เอาไว้ทำอะไร “แวนขยาย” เอาไว้ทำอะไร มันทำยังไง โดยเด็กสังเกตจากภาพนิทาน ในสัปดาห์ที่สาม เด็กบางคนบอกความหมายของคำได้ด้วยตนเอง ซึ่งเด็กคุ้นเคยจากการอ่านนิทานร่วมกัน เชื่อมโยงภาพกับคำ ในสัปดาห์ที่สี่ เด็กส่วนใหญ่บอกความหมายของคำในนิทาน เช่น “ผีน้อย”, “ดอกไม้” และบอกความหมาย ของคำที่คล้ายกันได้ จากการศึกษาจะเห็นว่า การจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันสม่ำเสมอ ทำให้เด็กได้ฝึกทักษะการสังเกตภาพกับคำและเชื่อมโยงภาพกับความหมายได้

2. ทักษะทางภาษาด้านการเขียน ผลการวิจัยพบว่า ก่อนการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันเด็กปฐมวัยมีทักษะทางภาษาด้านการเขียนร้อยละ 58.33 หลังการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันเด็กปฐมวัยมีทักษะทางภาษาด้านการเขียนร้อยละ 90 เพิ่มขึ้นคิดเป็นร้อยละ 31.67 เนื่องจากการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นและกิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมทักษะทางภาษาด้านการเขียนด้วยการเปิดโอกาสให้เด็กได้พูดแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับคำต่างๆ ได้เลือกเขียนคำที่สนใจ โดยเลือกใช้คำในนิทานเป็นสื่อ เมื่อเด็กสนใจก็จะเกิดความ

อยากรู้ อยากเห็น กระตือรือร้นที่จะเขียนคำนั้นๆ และเมื่อได้เขียนบ่อยๆ เด็กจะเกิดทักษะการสังเกตพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ว่าคำนั้นเขียนอย่างไร เด็กจะเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง การเขียนของเด็กแต่ละวัยมีความแตกต่างกัน เริ่มจากการลากเส้นที่ยังไม่มีความหมายไปจนถึงการลากเส้นที่มีความหมายสร้างสัญลักษณ์และสื่อความหมายได้ ตัวอย่างเช่น การวาดภาพและบอกความหมายของภาพได้ ก่อนการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันเด็กวาดภาพได้แต่ไม่สามารถบอกความหมายของภาพ หลังการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันเด็กสามารถบอกความหมายของภาพที่ตนวาดได้ถูกต้องมากขึ้น เช่น น้องต๋ารบอกว่า วาดรูปกระต่าย แต่ภาพคือวงกลมสองวง หลังการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันวาดรูปหมีมีตัว มีหัว มีอวัยวะครบ

การบอกความหมายของสิ่งที่เขียนได้ ก่อนการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันเด็กบอกความหมายของสิ่งที่เขียนไม่ค่อยได้ หลังการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันหนึ่งสัปดาห์เด็กเริ่มสามารถบอกความหมายของสิ่งที่เขียนได้มากขึ้น เช่น “ปลา” ปลาอยู่ในน้ำ มีครีบ มีหาง ในสัปดาห์ที่สาม เด็กบอกความหมายของคำต่างๆ ได้มากขึ้น เช่น “ลูกลิง” บอกได้ว่า ลิงเป็นสัตว์ชนิดหนึ่งพบได้ที่ในป่าหรือสวนสัตว์ ในสัปดาห์ที่สี่เด็กบางคนบอกความหมายของคำที่ไม่เกี่ยวข้องกับคำ ในนิทานได้ เช่น “ต๋วง” เป็นแมลงชนิดหนึ่ง มีขา ตัวสีดำ จากการศึกษาจะเห็นว่าการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันสม่ำเสมอ ทำให้เด็กเกิดทักษะการสังเกตคำ ความหมายของคำ เชื่อมโยงคำกับความหมายได้ การเขียนคำจากต้นแบบได้ ก่อนการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันเด็กยังเขียนไม่ค่อยถูกต้อง หลังการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันหนึ่งสัปดาห์ เด็กรู้จักสังเกตคำมากขึ้น จึงทำให้เขียนคำจากต้นแบบได้ถูกต้องมากขึ้น การเขียนครบทุกตัวอักษร ในสัปดาห์ที่สองเด็กเริ่มเขียนคำได้ครบทุกตัวอักษร เช่น “โรงพยาบาล”, “ยุ่งลาย” การเขียนโดยไม่กลับหัว ในสัปดาห์ที่สามเด็กเขียนคำโดยไม่กลับหัว เขียนได้ถูกต้อง เช่น “กระโดด”, “ขาแพลง” จากการศึกษาจะเห็นว่า การจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันสม่ำเสมอ ทำให้เด็กเกิดทักษะการสังเกตการเขียนพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ เชื่อมโยงเสียงกับตัวอักษร

การเขียนโดยสะกดคำขึ้นเอง ก่อนการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันเด็กสะกดคำยังไม่ได้ หลังการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันหนึ่งสัปดาห์เด็กเริ่มสังเกตการออกเสียงของผู้วิจัย เช่น บอกคำว่า “หน้าต่าง” เด็กบอกได้ว่ามี “น. หนู”, “ต. เต่า” สัปดาห์ที่สามเด็กบางคนเริ่มคาดเดาสระ เช่น ผู้วิจัยบอกคำว่า “บิน” เด็กบอก “สระอะ”, “สระอา”, “สระอิ” โดยสังเกตการออกเสียงกับคำ เป็นต้น

3. ความสนใจในการอ่าน ผลการวิจัยพบว่า ก่อนการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันเด็กปฐมวัยมีความสนใจในการอ่านร้อยละ 42.88 หลังการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันเด็กปฐมวัยมีความสนใจในการอ่านร้อยละ 87.04 เพิ่มขึ้นคิดเป็นร้อยละ 44.76 เนื่องจากการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยใช้นิทานที่มีเนื้อหาเหมาะสมสำหรับเด็กปฐมวัย มีการจัดทำแผ่นภาพนิทานที่มีรูปภาพ สี สันสวยงาม และมีตัวหนังสือขนาดใหญ่ให้เด็กมองเห็นได้ชัดเจน ช่วยดึงดูดความสนใจของเด็กมากขึ้น เปิดโอกาสให้เด็กได้เล่าเรื่องด้วยตนเอง ได้แสดงความคิดเห็น ซักถามสิ่งที่อยากรู้ ได้แสดงพฤติกรรมอย่างเสรี การดูหนังสือเรื่องที่ชอบ ก่อนการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันเด็กจะไม่ค่อยสนใจ หยิบจับ หรือเปิดดูหนังสือมากนัก โดยส่วนใหญ่จะเลือกใช้เวลาในช่วงกิจกรรมเสรีทำกิจกรรมอื่น เช่น เล่นบล็อก เล่นบทบาทสมมติ ซึ่งอาจเป็นเพราะความสนใจของเด็กวัยนี้ยังมีไม่มาก หลังจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันหนึ่งสัปดาห์ เด็กเริ่มมีความสนใจมูหนังสือมากขึ้น คือ เมื่อถึงกิจกรรมเสรีเด็กจะเข้ามาหนังสือหยิบจับหนังสือที่ตนสนใจมาเปิดดู ในสัปดาห์ที่สามเด็กเริ่มชักชวนเพื่อนให้มาอ่านหนังสือด้วยกัน เนื่องจากเด็กเริ่มมีความคุ้นเคยกับหนังสือ จึงทำให้อยากอ่านหนังสือมากขึ้น ในสัปดาห์ที่สี่เด็กส่วนใหญ่จะใช้เวลาวางานหนังสือนิทานที่ตนสนใจซึ่งนิทานที่เด็กเลือกอ่านจะเป็นนิทานที่ผู้วิจัยเคยเล่าให้ฟัง จากการศึกษาจะเห็นว่า การจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันสม่ำเสมอ ทำให้เด็กเกิดความสนใจในการดูหนังสือ เนื่องจากเด็กคุ้นเคยกับคำและเรื่องราวในนิทาน มีความประทับใจในเรื่องราวและตัวละคร

การพูดข้อความในหนังสือด้วยภาษาของตนเอง ก่อนการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกัน เด็กไม่ค่อยพูดคุยเรื่องราวในนิทาน จะสนใจเพียงแค่เปิดดูรูปภาพเท่านั้น เนื่องจากเด็กยังไม่ให้ความสนใจเกี่ยวกับการอ่าน ไม่รู้จักคำและอ่านไม่ได้ หลังการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันหนึ่งสัปดาห์ เด็กเริ่มพูดเกี่ยวกับภาพที่เห็นในนิทานว่าเป็นอย่างไร เช่น “มีเด็กผู้หญิงสะพายกระเป๋า”, “มีปลาอยู่ในอ่างน้ำ” โดยการเชื่อมโยงคำกับภาพ สัปดาห์ที่สามเด็กบางคนเริ่มเป็นเล่าเรื่องราว เช่น “ลูกหมีปวดฟัน ร้องไห้แงๆ พ่อกับแม่เป็นห่วงลูกหมี จึงรีบพาไปหาลูกชูก” เด็กเชื่อมโยงเรื่องราวจากภาพในนิทาน การเปิดหนังสือดูรูปหรือข้อความตามลำพัง สัปดาห์ที่หนึ่งเด็กจะเล่นตามมุม เช่น บล็อก มุมบทบาทสมมติ ยังไม่ค่อยสนใจหยิบจับหนังสือ หลังการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันสองสัปดาห์ เด็กเริ่มเข้ามาหนังสือมากขึ้น สนใจหยิบจับหนังสือและเปิดดูรูปภาพต่างๆ สัปดาห์ที่สามเด็กเริ่มชักชวนกันเข้ามาหนังสือ และดูหนังสือร่วมกัน สัปดาห์ที่สี่เมื่อถึงกิจกรรมเสรีเด็กจะหมุนเวียนกันเข้ามาหนังสืออ่านหนังสือและพูดคุยเรื่องราวในนิทาน จากการศึกษาจะเห็นว่า การจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันสม่ำเสมอ ทำให้เด็กเกิดความคุ้นเคยและสนใจกับการหยิบจับหนังสือมาอ่านและการพูดข้อความในนิทาน โดยสังเกตเวลาผู้วิจัยอ่านนิทานให้ฟัง

การพูดคุยเกี่ยวกับภาพ สัญลักษณ์ หรือตัวหนังสือในขณะที่อ่านเมื่อผู้ใหญ่ถาม ก่อนการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกัน เวลาที่ผู้วิจัยถามเด็กบางคนจะไม่กล้าตอบคำถามหรือแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับภาพ สัญลักษณ์ หรือตัวหนังสือ อาจเพราะยังไม่คุ้นเคย มีความกลัว ไม่กล้าแสดงออก หลังการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันหนึ่งสัปดาห์เด็กเริ่มพูดคุย ตอบคำถาม และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปภาพหรือตัวละครในนิทาน หลังการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันสองสัปดาห์น้องเริ่มที่จะตอบคำถามมากขึ้น เมื่อผู้วิจัยถามว่าตัวละครในนิทานเรื่อง “ลูกชูกอยากนอน” มีใครบ้าง น้องนิตอบว่า มีลูกชูก ลูกลิง ลูกกระต่าย ลูกหมี เป็นต้น แสดงว่าเด็กเริ่มคุ้นเคยกับการตอบคำถามมากขึ้น สัปดาห์ที่สี่เด็กส่วนใหญ่ตอบคำถามจากเรื่องราวในนิทานได้ และแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมได้ เช่น “มันกินแมลงแล้วมันกินคนได้มัย”, “ทำไมมันชอบกินแมลง” จากการศึกษาจะเห็นว่า การจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันสม่ำเสมอ ทำให้เด็กเกิดทักษะการฟัง การจดจำเรื่องราว และเชื่อมโยงเรื่องราวในนิทานได้ง่ายขึ้น

การนำหนังสือให้เพื่อนดู พูดคุยและเล่าเรื่องในหนังสือให้เพื่อนฟัง และการถามชื่อเรื่องของหนังสือที่ตนสนใจ สัปดาห์ที่หนึ่งเด็กจะเพียงแคหยิบจับหนังสือ ดูรูปภาพ ไม่มีการซักถามเรื่องราว เนื่องจากเด็กยังไม่คุ้นเคยกับการอ่านหนังสือ ในสัปดาห์ที่สองเด็กบางคนเริ่มหยิบจับหนังสือและพูดคุยกับเพื่อน สัปดาห์ที่สามเด็กเริ่มที่จะสนใจหนังสือมากขึ้น อยากรู้นิทานมีชื่อเรื่องว่าอะไร เช่น น้องกวางหยิบนิทานมาถามว่าชื่ออะไร ผู้วิจัยตอบ “เมื่อใหม่ในฝัน” น้องกวางรู้ชื่อเรื่องแล้วก็จะนั่งเปิดอ่านพออ่านจบก็หยิบนิทานเล่มใหม่มาถามอีกว่าชื่อเรื่องอะไร ผู้วิจัยตอบ “ลมกับพระอาทิตย์” น้องกวางได้คำตอบแล้วกลับไปนั่งอ่านที่มุมหนังสือตามลำพัง การนำหนังสือมาให้ครูช่วยเล่าหรืออ่านให้ฟัง หลังการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันสองสัปดาห์เด็กเริ่มสนใจนำหนังสือนิทานที่เคยฟังแล้วมาให้ผู้วิจัยเล่าซ้ำ ในสัปดาห์ที่สามและสัปดาห์ที่สี่เด็กนำหนังสือนิทานที่ตนสนใจซึ่งเป็นนิทานที่ผู้วิจัยไม่เคยอ่านให้ฟังมาให้อ่านแทน จากการศึกษาจะเห็นว่า การจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันสม่ำเสมอ ทำให้เด็กเกิดความคุ้นเคยกับหนังสือ กระตุ้นความสนใจให้เด็กอยากรู้อยากเห็น เชื่อมโยงเรื่องราวจากภาพ ประสบการณ์การฟังจากผู้วิจัยและถ่ายทอดเป็นภาษาของตนเองให้ผู้อื่นเข้าใจได้

จะเห็นได้ว่ากิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันช่วยเพิ่มความสนใจในการอ่านให้สูงขึ้นเพราะนิทานเป็นสื่อที่ช่วยในการถ่ายทอดภาษาหรือเรื่องราวต่างๆที่เด็กสามารถรับรู้และเข้าใจได้ง่ายที่สุด มีเนื้อหาที่ ไม่ซับซ้อน มีแก่นของเรื่องที่น่าสนใจ และสามารถเสริมสร้างจินตนาการความคิดสร้างสรรค์ให้เด็กได้อีกทางหนึ่งด้วย โดยครู

จะต้องรู้จักและเข้าใจธรรมชาติของเด็ก เปิดโอกาสให้เด็กได้เลือกหนังสือที่ชอบ ได้แสดงความคิดเห็นของตน ทำให้เด็กสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง เป็นการกระตุ้นให้เด็กเกิดทักษะภาษาด้านการอ่านมากขึ้น

4. ความสนใจในการเขียน ผลการวิจัย พบว่า ก่อนการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันเด็กปฐมวัยมีความสนใจในการเขียนร้อยละ 56.66 หลังการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันเด็กปฐมวัยมีความสนใจในการเขียนร้อยละ 86.80 เพิ่มขึ้นคิดเป็นร้อยละ 30.14 เนื่องจากแผนการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกัน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยเปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวละคร เหตุการณ์และเรื่องราวต่างๆ ในนิทาน และเลือกเขียนคำที่ตนสนใจลงในสมุดสะสมคำ พร้อมทั้งวาดภาพประกอบ โดยสังเกตจากการเลือกคำและเขียนคำได้ถูกต้องตามแบบ ซึ่งในการเขียนนั้นเด็กจะเลือกเขียนคำที่มีพยางค์เดียว ออกเสียงง่าย เป็นคำที่รู้จักคุ้นเคยมาก่อน มีจำนวนตัวอักษรไม่มากนัก หรือเป็นคำที่เด็กสามารถจินตนาการมองเห็นภาพได้ เช่น บ้าน, พ่อ, แม่, ลิง, ผึ้ง, ผัก, ยุง, ปลา ฯลฯ ซึ่งทำให้เด็กมีความสนใจในการเขียนเพิ่มมากขึ้น การเขียนคำที่ตนเองชอบได้ถูกต้อง ก่อนการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันเด็กส่วนใหญ่จะเขียนคำยังไม่ถูกต้อง เขียนกลับหัวบ้าง สละหายไปบ้าง เขียนตกๆ หล่นๆบ้าง เช่น น้องแพนเขียนคำว่า “บ้าน” ไม่มีไม้โท น้องกายเขียนคำว่า “แม่” สระเอกกลับข้าง หรือน้องตี๋ที่ยังเขียนไม่เป็นตัวเลข หลังการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันสองสัปดาห์เด็กเขียนคำได้ถูกต้องมากขึ้น โดยรู้จักสังเกตคำ พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ สัปดาห์ที่สี่เด็กเขียนคำได้ถูกต้องด้วยตนเอง การพูดคุยเกี่ยวกับคำที่ตนเขียนให้ครูหรือเพื่อนฟัง หลังการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันหนึ่งสัปดาห์ เด็กเริ่มพูดคุยเกี่ยวกับคำที่ตนเขียนกับเพื่อนๆ สัปดาห์ที่สามเด็กพูดคุยเกี่ยวกับคำที่เขียนและชักชวนให้เพื่อนเขียนเหมือนกับตน ในสัปดาห์ที่สี่เด็กชักชวนเพื่อนให้เขียนคำที่เหมือนกันและตรวจสอบคำที่เขียนว่าถูกต้องหรือไม่ จากการศึกษาจะเห็นว่า การจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันสม่ำเสมอทำให้เด็กเกิดการสังเกตคำต่างๆที่มีการเขียนแตกต่างกัน เชื่อมโยงคำกับการออกเสียงของผู้วิจัย เกิดทักษะการเขียนเพิ่มขึ้น

การกระตุ้นหรือรื้อฟื้นในการเขียนคำใหม่ๆ ก่อนการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันเด็กพูดคำที่จำได้ในนิทาน หลังจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันสองสัปดาห์ เด็กเริ่มกระตุ้นหรือรื้อฟื้นในการเขียนคำใหม่เพิ่มขึ้น อยากรู้จักคำใหม่ๆ ที่ยังไม่เคยเขียนว่ามีตัวพยัญชนะใดบ้าง เมื่อเขียนเสร็จจะนำมาให้ดู เช่น ผู้วิจัยซักถามเกี่ยวกับนิทานเรื่อง “ผึ้งน้อยกับพี่ชikinแมลง” น้องอมมุดเกี่ยวกับแมลงที่ตนเคยเห็น เช่น ตัวง แผลงเต่าทอง เป็นต้น การซักถามครูเกี่ยวกับคำที่เขียนว่าถูกต้องหรือไม่ ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกัน เด็กทุกคนจะนำคำที่ตนเขียนมาให้ผู้วิจัยดูทุกครั้งเพื่อความมั่นใจและซักถามเกี่ยวกับคำที่ตนเขียนว่าถูกต้องหรือไม่ เขียนสวยหรือยัง เพื่อเพิ่มความมั่นใจในตนเอง หากยังเขียนไม่ถูกต้องก็จะพยายามเขียนใหม่ การเสนอแนะคำใหม่ที่ไม่เกี่ยวข้องกันกับเนื้อหา นิทาน การจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันในสัปดาห์ที่หนึ่งเด็กส่วนใหญ่จะพูดคุยเกี่ยวกับคำในนิทาน คำที่ตนคุ้นเคยรู้จัก เช่น กระจ่าย ลิง พ่อ แม่ ฯลฯ หลังการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันสองสัปดาห์เด็กเริ่มพูดคุยคำใหม่ๆ เพิ่มขึ้น ซึ่งบางคำเชื่อมโยงจากตัวละครหรือภาพในนิทาน บางคำเป็นคำใหม่ที่เด็กสนใจเอง เนื่องมาจากประสบการณ์การพบเห็นคำต่างๆหรือคำที่ผู้ใหญ่พูดในชีวิตประจำวัน เช่น “น้องนะโมบอกว่าเมื่อเช้าเจอกิ่งก้อในบ้าน”, “น้องคิวบอกว่าไปเที่ยววัดแล้วเห็นค่างควาวตัวใหญ่มาก” เป็นต้น จากการศึกษาจะเห็นว่า การจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันสม่ำเสมอ ทำให้เด็กได้ฝึกทักษะการสังเกตคำที่คุ้นเคยและเชื่อมโยงกับคำใหม่ที่พบเจอในชีวิตประจำวัน กล่าวแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับคำต่างๆ ถ่ายทอดเป็นเรื่องราวในรูปแบบภาษาของตน

5. การเปลี่ยนแปลงทักษะทางภาษาด้านการอ่านและการเขียน ผลการวิจัย พบว่า แนวโน้มทักษะทางภาษาด้านการอ่านและการเขียนของเด็กปฐมวัย ก่อนการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันเด็กปฐมวัยมีทักษะทางภาษาด้านการอ่านร้อยละ 63.46 และทักษะทางภาษาด้านการเขียนร้อยละ 58.33 หลังการจัดกิจกรรมการอ่าน

นิทานร่วมกันเด็กปฐมวัยมีทักษะทางภาษาด้านการอ่านเพิ่มขึ้นร้อยละ 91.46 และทักษะทางภาษาด้านการเขียนเพิ่มขึ้นร้อยละ 90.00 โดยเด็กปฐมวัยมีทักษะทางภาษาด้านการอ่านสูงกว่าทักษะทางภาษาด้านการเขียนคิดเป็นร้อยละ 1.46 เนื่องจากการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันสม่ำเสมอ ทำให้เด็กเกิดทักษะการสังเกตพยัญชนะ คำ การออกเสียง การเชื่อมโยงภาพกับคำ ฯลฯ การเปรียบเทียบทักษะทางภาษาด้านการอ่านและการเขียนในสัปดาห์ที่ 1 ด้านการอ่านสูงกว่าด้านการเขียนคิดเป็นร้อยละ 5.13 ในสัปดาห์ที่ 2 เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 9.07 ส่วนในสัปดาห์ที่ 3 เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 9.13 และในสัปดาห์ที่ 4 เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 1.46 จากการศึกษาจะเห็นว่า การจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันสม่ำเสมอ ทำให้เด็กเกิดทักษะทางภาษาด้านการอ่านและการเขียนเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องในทุกสัปดาห์ การที่เด็กได้ทำกิจกรรมเติมซ้ำๆ เป็นการเพิ่มเติมความรู้ใหม่และทบทวนความรู้เก่า ให้เด็กเกิดความคุ้นเคยกับการหยิบจับหนังสือ การอ่านข้อความ การถ่ายทอดความคิดทางภาษาผ่านภาพในนิทาน การสื่อสารเรื่องราวให้ผู้อื่นฟัง และคุ้นเคยกับการเขียนคำง่ายๆ ที่พบได้ในชีวิตประจำวัน

6. การเปลี่ยนแปลงความสนใจในการอ่านและความสนใจในการเขียน ผลการวิจัย พบว่า แนวโน้มความสนใจในการอ่านและความสนใจในการเขียน ก่อนการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันเด็กปฐมวัยมีความสนใจในการอ่านร้อยละ 42.28 และความสนใจในการเขียนร้อยละ 56.66 หลังการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันเด็กปฐมวัยมีความสนใจในการอ่านเพิ่มขึ้นร้อยละ 87.04 และความสนใจในการเขียนเพิ่มขึ้นร้อยละ 86.80 โดยเด็กปฐมวัยมีความสนใจในการอ่านสูงกว่าความสนใจในการเขียนคิดเป็นร้อยละ 0.24 เนื่องจากการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกัน สื่อแผ่นภาพนิทานที่มีขนาดใหญ่ มีความแปลกใหม่ ในสัปดาห์ที่หนึ่งเด็กมีความสนใจในการเขียนสูงกว่าความสนใจในการอ่านคิดเป็นร้อยละ 14.38 สัปดาห์ที่สองเด็กมีความสนใจในการเขียนสูงกว่าความสนใจในการอ่านคิดเป็นร้อยละ 16.67 และสัปดาห์ที่สามเด็กมีความสนใจในการเขียนสูงกว่าความสนใจในการอ่านคิดเป็นร้อยละ 7.57 เนื่องจากเด็กมีพื้นฐานการเขียนมาบ้าง มีกล้ามเนื้อที่แข็งแรง เขียนได้ด้วยตนเอง เปิดโอกาสให้เด็กได้เลือกเขียนคำที่ตนชอบพร้อมวาดภาพประกอบ ทำให้เด็กเกิดความสนใจในการเขียนคำต่างๆ เมื่อได้รับคำชมทำให้เกิดความมั่นใจในการเขียนเพิ่มขึ้น แต่การอ่านยังอ่านเองไม่ได้จึงให้ความสนใยน้อยกว่า ในสัปดาห์ที่สี่เด็กมีความสนใจในการอ่านสูงกว่าความสนใจในการเขียนคิดเป็นร้อยละ 0.24 เนื่องจากการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันสม่ำเสมอ ช่วยกระตุ้นให้เด็กเกิดความสนใจในการอ่านหนังสือ อยากรอ่านหนังสือได้ ใช้นิทานที่มีเรื่องราวน่าสนใจเหมาะกับวัย เชื่อมโยงกับประสบการณ์ในชีวิตประจำวันของเด็ก

จะเห็นได้ว่าการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันช่วยให้เด็กได้รู้จักคำต่างๆ เพิ่มมากขึ้น ผิกระบวนกรคิด ความจำ การประสานสัมพันธ์ระหว่างมือกับตา การส่งเสริมจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ ในการวาดภาพ ช่วยฝึกกล้ามเนื้อเล็กแข็งแรง

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเพื่อการนำไปใช้ในการวิจัย

1. การที่จะให้เด็กเกิดทักษะทางภาษาควรเน้นทักษะทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ฟัง พูด อ่าน และเขียนควบคู่กันไปในกิจกรรม
2. ในการการจัดกิจกรรมควรคำนึงถึงพัฒนาการของเด็กแต่ละบุคคลด้วย เพราะเด็กแต่ละคนมีพัฒนาการทางภาษาแตกต่างกัน บางกิจกรรมเด็กบางคนอาจไม่เข้าใจในสิ่งที่เรียนทำให้ตามเพื่อนไม่ทัน
3. สื่อที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันควรมีขนาดใหญ่ มีเรื่องราวเนื้อหาที่เหมาะสมทันสมัย และหลากหลาย โดยคำนึงถึงเหมาะสมกับวัยและพัฒนาการของเด็ก

4. ในการเขียนคำของเด็ก ครูสามารถปรับเปลี่ยนกิจกรรมให้สอดคล้องกับพัฒนาการและความพร้อมในการเขียนของเด็กแต่ละคน

References

- Bunkerd, U. (2011). *The effect of using picture story books with rhyming word activities on reading skills of preschool children* (Master thesis). Bangkok: Kasetsart University. (in Thai)
- Department of Curriculum and Instruction Development. (2004). *Early childhood curriculum manual B.E. 2546 for 3-5 years old children*. (2nd ed.). Bangkok: Office of the Basic Education Commission. (in Thai)
- Panthong, J. (2007). *Self-confidence of preschool children experience of hand puppet tale-telling* (Master thesis). Bangkok: Srinakharinwirot University. (in Thai)
- Tantiphlachiva, K. (2004). *Learning activity for early childhood*. Bangkok: Edison Press Product. (in Thai)